

Leo Trotskij

Hur är det med Kina?

1 augusti 1927

[Detta är ett utdrag ur ett tal som Trotskij höll om krigsfaran, försvarspolitiken och oppositionen vid ett gemensamt möte med centralkommittén och centrala kontrollkommissionen. Hela talet finns med i Trotskijs arbete *Stalins förfalskarskola*]

Låt oss titta på den taktiska, eller snarare strategiska, linjen i Kina i sin helhet. Kuomintang är den liberala borgarklassens parti under en revolutionär period – och den liberala borgarklassen drar med sig, lurar och förråder arbetarna och bönderna.

På era order stannade kommunistpartiet kvar i Kuomintang trots alla förräderier, och det underkastade sig dess borgerliga disciplin.

Kuomintang gick med i Komintern, men underkastade sig aldrig dess disciplin, och utnyttjade bara Kominterns namn och auktoritet för att lura de kinesiska arbetarna och bönderna.

Kuomintang var bara ett skydd för godsägarnas generaler, som håller bonden/soldaten i ett fast grepp.

I slutet av oktober förra året krävde Moskva att jordbruksrevolutionen skulle bromsas så att man inte skrämde bort godsägarna som har befälet över armén. Arméerna blev både de små och stora godsägarnas ömsesidiga försäkringsorgan.

Godsägarna har inget emot att deras militära expeditioner kallas nationellt revolutionära, så länge de har makten och jorden i sina händer. Proletariatet, en ung revolutionär kraft som på inget sätt är underlägset vårt eget proletariat 1905, tvingades in under Kuomintangskommando.

Moskva gav de kinesiska liberalerna ett råd: ”Lagstifta om att organisera ett **minimum** av arbetarbrigader.” I mars 1927! Varför ett råd till toppen om att beväpna sig minimalt. Och varför inte en paroll till basen om att beväpna sig maximalt? Varför minimum och inte maximum? För att inte ”skrämja bort” borgarklassen, för att inte ”provocera fram” inbördeskrig. Men inbördeskriget var oundvikligt, och blev bara än grymmare eftersom det drabbade obehäpnade arbetare och dränkte dem i blod.

Moskva var mot att bygga sovjeter i ”arméns eftertrupp” – som om revolutionen är arméns bakdel! – eftersom man inte ville desorganisera eftertruppen för just de generaler som två dagar senare anföll arbetarna och bönderna i ryggen.

Genom att tvinga kommunisterna att underkasta sig Kuomintang, och genom att skydda Kuomintang med Kominterns auktoritet, stärkte vi borgarklassen och godsägarna.

Och vi försvagade bönderna genom att bromsa jordbruksrevolutionens och sovjeternas utveckling.

Försvagade vi arbetarna med parollen om ”minimal beväpning” – nej, inte parollen utan det artiga rådet om ”minimal beväpning” och ”sovjeter behövs inte” till de borgerliga ledarna? Ja, det gjorde vi. Är det då så konstigt att vi lider nederlag, när vi gjort allt för att försvåra segern?

Den mest korrekta, noggranna och frispråkiga förklaringen till denna politik har Vorosjilov lämnat. ”Bonderevolutionen”, sade han, ”kunde ha hindrat generalernas fälttåg i norr.” Ni bromsade revolutionen på grund av ett militärt fälttåg. Precis så betraktade Chiang Kai-shek

frågan. Revolutionens utveckling kunde försvåra den ”nationelle” generalens fälttåg, förstår ni. Men revolutionen är ju de förtrycktas fälttåg mot förtryckarna. För att hjälpa generalerna bromsade och desorganiserade ni revolutionen. Och därmed förvandlades generalernas fälttåg till en spjutspets inte bara mot arbetarna och bönderna utan – just därför – även mot den nationella revolutionen.

Hade vi säkrat kommunistpartiets fullständiga oberoende och hjälpt det att beväpna sig med en press och en riktig taktik, hade vi givit det parollerna ”Maximal beväpning av arbetarna!” och ”Utvidga bondekriget i byarna!”, skulle kommunistpartiet vuxit inte bara från dag till dag utan från timme till timme, och medlemmarna hade härdats i revolutionär kamp. Parollen om sovjeter borde ha rests redan under massrörelsens första dagar. Varhelst det fanns minsta möjlighet skulle mått och steg ha vidtagits för att förverkliga sovjeterna. Soldater skulle dragits in i sovjeterna. Visserligen skulle jordbruksrevolutionen ha desorganiserat de så kallade revolutionära arméerna, men den skulle också ha smittat fiendens kontrarevolutionära arméer. På denna och endast denna grundval hade det varit möjligt att gradvis smida en verkligt revolutionär armé, det vill säga arbetarnas och böndernas armé.

Kamrater! Vi har fått lyssna till Vorosjilovs tal, inte folkkommisarien Vorosjilov utan politbyråmedlemmen Vorosjilov. Talet är en katastrof. Det är som att förlora slaget.

[Rop från oppositionens bänkar: ”Det är rätt!”]

Trotskyj: Vid mötet med Kominterns exekutivkommitté i maj förra året förpassade ni slutligen Chiang Kai-shek till reaktionens led, men satsade istället på först Wang Jingwei och sedan Tang Shengzhi. Den 27 maj skrev jag ett brev till Kominterns exekutivkommitté. ”Denna politik kommer oundvikligen att lida skeppsbrott”. Vad föreslog jag? Så här skrev jag ordagrant:

I ljuset av nya fakta och de senaste rapporterna, skulle plenumet göra klokt i att begrava Bucharins resolution, och ersätta den med en resolution på några få rader:

För det första bör inte bönder och arbetare sätta någon tillit till vänster-Guomindangs ledare, utan de bör i stället bygga sina sovjeter tillsammans med soldaterna. För det andra bör sovjeterna beväpna arbetarna och de avancerade bönderna. För det tredje måste kommunistpartiet säkerställa sitt fullständiga oberoende, skapa en dagspress och ta ledningen för att skapa sovjeter. För det fjärde måste jorden omedelbart tas ifrån godsägarna. För det femte måste den reaktionära byråkratin genast avlägsnas. För det sjätte måste man summariskt ta itu med svekfulla generaler och andra kontrarevolutionärer. Och slutligen måste den allmänna kursen inrikta sig mot upprättandet av en revolutionär diktatur genom arbetar- och bondedeputerades sovjeter. [\[Det är dags att förstå, dags att ompröva och dags att göra en förändring\]](#)

Jämför detta med: ”Det behövs inget inbördeskrig i byarna”, ”Skräm inte medlöparna”, ”Irritera inte generalerna”, ”Minimal beväpning av arbetarna”, och så vidare. Detta kallar man bolsjevism! Medan vår ståndpunkt i politbyrån kallas... mensjevism. Först vänder ni ut och in på er själva och sedan bestämmer ni er orubbligt för att kalla vitt för svart. Men tyvärr för er stöder den internationella mensjevismen – från Berlin till New York – Stalin-Bucharins politik i Kina, och de solidariserar sig med er politiska linje i Kina fullt medvetna om vilket resultat den leder till.

Inse att det inte handlar om att Kuomintangens medlemmar begått förräderi, eller om höger och vänster bland kinesiska armébefälhavare, eller engelska fackföreningsmedlemmar, eller kinesiska och engelska kommunister. När man åker tåg ser det ut som om marken rör sig. Problemet är att ni satte ert hopp till personer som det inte gick att lita på, ni underskattade massornas revolutionära skolning. Den viktigaste förutsättningen i denna skolning är att inympa misstro mot reformister, dunkla ”vänster”-centrister och vacklare i allmänhet. Det bästa måttet på denna misstro är bolsjevismens överlägsna förmåga. Unga partier måste skaffa

sig och anamma denna egenskap. Men ni har handlat och handlar i rakt motsatt riktning. Ni ger de unga partierna förhoppningar om att den liberala borgarklassen och fackföreningarnas liberala labour-politiker kommer att utvecklas åt vänster. Ni hindrar de engelska och kinesiska bolsjevikernas skolning. Där har ni källan till de oväntade ”förräderier” som alltid drabbar er.

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Kina](#)